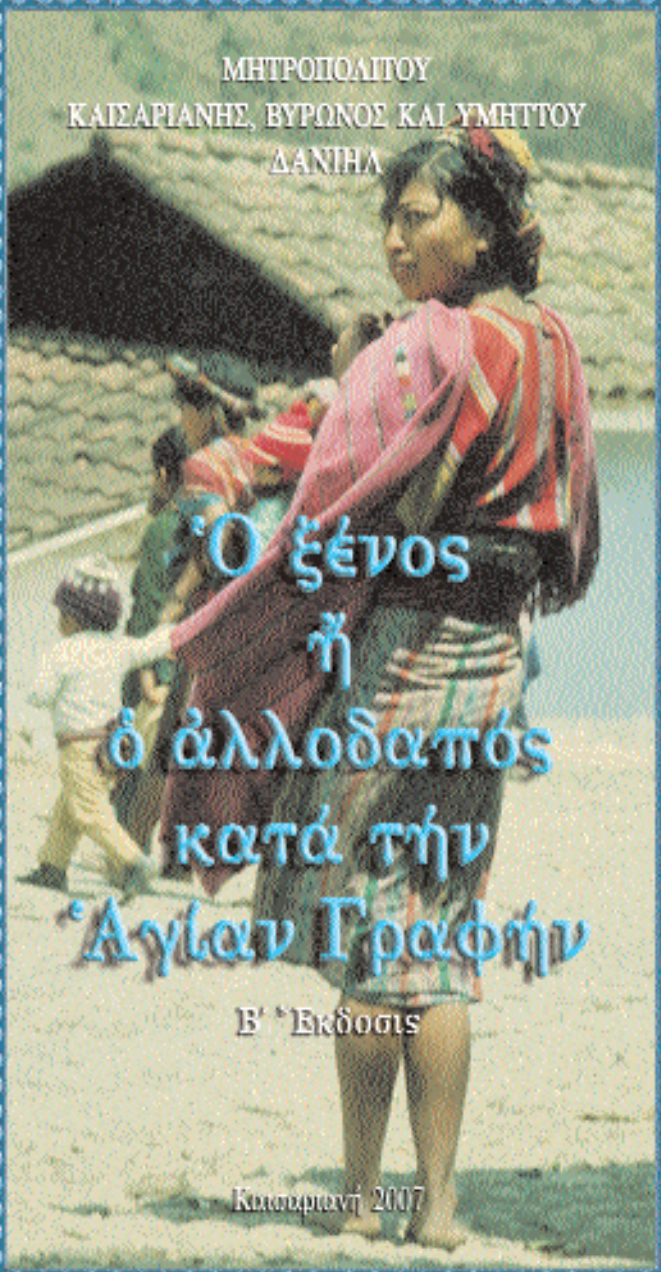
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ὁ ξένος ἢ ὁ ἀλλοδαπός κατά τήν Ἁγίαν Γραφήν

Β΄ Ἔκδοσις

Καισαριανή 2007

Ὁ ξένος
ἢ
ὁ ἀλλοδαπός
κατά τήν
Ἁγίαν Γραφήν

Σειρά: «Ἐποικοδομητικά», ἀριθμ. 3

Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Ὁ ξένος
ἤ
ὁ ἀλλοδαπός
κατά τήν
Ἁγίαν Γραφήν

Β′ Ἔκδοσις

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2007

Ὁ ξένος ἤ ὁ ἀλλοδαπός κατά τήν Ἁγίαν Γραφήν

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς,
Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Copyright: Ἱερὰ Μητρόπολις
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51
161 21 Καισαριανή - Τηλ. 210 72 24 123
www.imkby.gr (e-mail) info@imkby.gr

ISBN: 978-960-88727-5-2

Ἐκδοτική Παραγωγή
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀριστοτέλους 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Εἰσαγωγή εἰς τό θέμα. 7

Ἑνότητα α΄ 12
Οἱ ξένοι, οἱ ὁποῖοι ζοῦν εἰς τήν
χώραν τοῦ Ἰσραήλ ὑποχρεοῦνται
νά τηροῦν τούς ἰδίους νόμους,
ὅπως καί οἱ Ἰσραηλῖτες.

Ἑνότητα β΄ 16
Νομοθεσία τοῦ Θεοῦ ὑπέρ τῶν ξένων.

Ἑνότητα γ΄ 23
Οἱ ξένοι ἐντός τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Ἑνότητα δ΄ 26
Οἱ ξένοι θεωροῦνται μέτοχοι τῶν
ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἑνότητα ε′ 30
Ἡ θέσις τῶν ξένων εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

Ἑνότητα στ′ 33
Ὁ παλαιός καί ὁ νέος Ἰσραήλ εἶναι
ξένος ἐπάνω εἰς τήν γῆν.

Ἑνότητα ζ′ 38
Οἱ Ἅγιοι ὡς ξένοι.

Ἐπίλογος 47

Εἰσαγωγή εἰς τό θέμα

Ἡ ἐγκατάστασις ξένων εἰς τήν πατρίδα μας θέτει τό θέμα τῆς στάσεώς μας ὡς πιστῶν πολιτῶν ἔναντι αὐτῶν καί τῆς σχέσεώς μας μετ' αὐτῶν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διανοίγει τούς ὁρίζοντές μας καί μᾶς διευκολύνει νά διαμορφώσωμεν μίαν γνησίαν καί αὐθεντικήν στάσιν καί σχέσιν μετ' αὐτῶν συμφώνως πρός τό θέλημα τοῦ Κυρίου μας.

Α) Ο ΞΕΝΟΣ

Ἡ θεολογία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης διακρίνει μεταξύ τῶν ξένων διάφορες κατηγορίες:

1) Ξένος εἶναι ὁ ἀλλοδαπός, ὁ διαμένων εἰς ξένην γῆν καί μακράν τῆς ἰδίας πατρίδος αὐτοῦ. Εἰς αὐτήν τήν περίπτωσιν ἀνῆκεν ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ ὅπως ὁ ἴδιος ἐξομολογεῖται ἐνώπιον τῶν Χετταίων, ἀπό τούς ὁποίους ἐζήτει τάφον διά νά θάψῃ τήν γυναίκα του Σάρρα.

«πάροικος καὶ παρεπίδημος ἐγώ εἰμι μεθ' ὑμῶν» (Γενέσεως 23,4)

2) Ξένος εἶναι ὁ μή ἐξ 'Ισραηλιτῶν καταγόμενος, ὁ μή 'Ισραηλίτης καί κατά τό γένος καί κατά τό θρήσκευμα κατά τά "Εξοδος κ΄ 10, ὅπου ὁ Θεός νομοθετεῖ, ὅτι ὁ ξένος ὁ ὁποῖος ζεῖ μετά τῶν 'Ισραηλιτῶν ὑποχρεοῦται νά ἁγιάζει τήν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου καί 'Ησαΐου ιδ΄ 1, ὅπου ὁ 'Ησαΐας προφητεύει ὅτι οἱ ξένοι θά ἑνωθοῦν μέ τούς ἀπογόνους τοῦ 'Ιακώβ καί θά κατοικήσουν εἰς τήν ἰδίαν γῆν.

3) Ξένος ἐξομολογεῖται, ὅτι αἰσθάνεται ὁ καταδιωκόμενος ὑπό τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ κατά τά Ψαλμῶν 20,8-9,

«ὅτι ἕνεκα σου ὑπήνεγκα ὀνειδισμὸν ἐκάλυψεν ἐντροπὴ τὸ πρόσωπόν μου, ἀπηλλοτριωμένος ἐγεννήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρός μου».

4) Ξένοι εἶναι οἱ αἰχμάλωτοι, ἤ νόμῳ πολέμῳ περιελθόντες εἰς τήν Παλαιστίνην καί διαρκῶς μένοντες εἰς αὐτήν. Τούτους ὁ 'Ιουδαϊκός νόμος ἐλάμβανεν ὑπό τήν προστασίαν αὐτοῦ παρεχόμενος εἰς αὐτούς ἄδειαν ὄχι μόνον νά περιτέμνωνται διά νά ἐνταχθοῦν οὕτως εἰς τόν ἐκλεκτόν λαόν τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί περιουσίαν νά ἀποκτοῦν, νά λατρεύουν τόν Θεόν εἰς τόν Ναόν καί τέλος νά ἀπολαμβάνουν ὅλες τίς ἐλευθερίες καί τά προνόμια τῶν ἐκ γενετῆς 'Ισραηλιτῶν.

5) Ἰδιαιτέρως ξένος ἀπό τήν Παλαιάν Διαθήκην ἐθεωρεῖτο ὁ πολιτογραφηθείς ἀλλοδαπός, διαμένων εἰς τήν Παλαιστίνην. Ὅσοι ἐκ τούτων τῶν ξένων ἀπεδέχοντο τό Ἰουδαϊκόν θρήσκευμα ἐπετρέπετο νά ἔρχωνται εἰς γάμου κοινωνίαν μετά τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Πρός αὐτούς ἦσαν ὅμοιοι οἱ *«μέτοικοι»* τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων.

Αὐτοί οἱ κατά τά ἀνωτέρω ξένοι καλοῦνται *«πάροικοι»* ἤ *«προσήλυτοι»* ἤ *«παρεπίδημοι»*. Οἱ ὅροι αὐτοί ἐναλλάσσονται εἰς τά κείμενα. Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμιλεῖ καί διά τίς τρεῖς περιπτώσεις.

Β) ΟΙ *«ΠΑΡΟΙΚΟΙ»* Η *«ΠΡΟΣΗΛΥΤΟΙ»* ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ

Εἰς τό σχέδιον τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ καί τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἐντάσσονται καί οἱ *«πάροικοι»* ἤ *«προσήλυτοι»*. Ἡ προοδευτική ἀφομοίωσις τῶν *«παροίκων»* ἀπό τόν Ἰσραηλιτικόν λαόν συνέβαλεν πολύ εἰς τήν διάσπασιν τοῦ φυλετικοῦ κύκλου, ἰδιαιτέρως εἰς τίς περιπτώσεις ἐκεῖνες κατά τίς ὁποῖες ὁ Ἰσραηλιτικός λαός ἔτεινεν αὐθορμήτως νά ἀπομονωθῇ. Αὐτή ἡ τάξις τῶν *«παροίκων»* οὐσιαστικῶς προετοίμασεν τήν χριστιανικήν παγκοσμιότητα.

Ὁ Κύριος λαμβάνει ἰδιαιτέραν πρόνοιαν διά τούς *«παροίκους»* ἤ *«προσηλύτους»* καί

καλλιεργεῖ τόν Ἰσραηλιτικόν λαόν διά τῶν ἑξῆς:

1) Ὑπενθυμίζει εἰς αὐτόν, ὅτι κι αὐτός κατά τό παρελθόν ἦτο ξένος εἰς τήν Αἴγυπτον.

«καὶ προσήλυτον οὐ κακώσητε οὐδὲ μὴ θλίψητε αὐτόν» (Ἔξοδος 22,21).

«καὶ προσήλυτον οὐ θλίψητε. ὑμεῖς γὰρ οἴδατε τὴν ψυχὴν τοῦ προσηλύτου. αὐτοὶ γὰρ προσήλυτοι ἦτε ἐν γῇ Αἰγύπτῳ» (Ἔξοδος 23,9).

2) Νομοθετεῖ, ὅτι ὁ Ἰσραηλιτικός λαός δέν πρέπει νά ἀρκῆται νά προσφέρῃ εἰς τούς *«παροίκους»* τήν φιλοξενίαν, τήν ὁποία προσφέρει εἰς τούς περαστικούς ξένους, ὅπως ἔπραξε ὁ γέροντας Βενιαμινίτης τῆς Γαβαά καί ἐφιλοξένησε τόν Λευΐτη ὁ ὁποῖος διήρχετο ἀπό τήν πόλιν αὐτήν,

«καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ παρέλαβεν τοῖς ὑποζυγίοις αὐτοῦ, καὶ ἐνίψατο τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον» (Κριταί 19,20 ἑξ.),

ἀλλά πρέπει νά τούς ἀγαπάει, ὅπως τόν ἑαυτόν του.

«Ἐὰν δέ τις προσέλθῃ προσήλυτος ὑμῖν ἐν τῇ γῇ ὑμῶν, οὐ θλίψετε αὐτόν. ὡς ὁ αὐτόχθων ἐν ὑμῖν ἔσται ὁ προσήλυτος ὁ προσπορευόμενος πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἀγαπήσεις αὐτὸν ὡς σεαυτόν, ὅτι προσήλυτοι ἐγενήθητε ἐν γῇ Αἰγύπτῳ» (Λευϊτικόν 19,34).

3) Διδάσκει ὅτι ὁ Θεός ἀγρυπνεῖ διά τόν ξένον,

«ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον» (Δευτερονόμιον 10,18),

ὅπως ἁπλώνει τήν προστασίαν Αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τούς ἐνδεεῖς καί εἰς τούς πτωχούς.

«τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ καταλείψεις αὐτά» (ἐννοεῖ τὰς ῥῶγας τοῦ ἀμπελῶνος) (Λευϊτικόν 19,10).

Ἰδού ἡ ἐντολή Του:

«καὶ ὅταν θερίζητε τὸν θερισμὸν τῆς γῆς ὑμῶν, οὐ συντελέσετε τὸν λοιπὸν τοῦ θερισμοῦ τοῦ ἀγροῦ σου ἐν τῷ θερίζειν σε καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τοῦ θερισμοῦ σου οὐ συλλέξεις τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ ὑπολείψῃ αὐτά» (Λευϊτικόν 23,22).

Μελετῶντες τήν ἁγίαν Γραφήν διαπιστώνομεν, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπαρκέστατα ἀναφέρεται εἰς τό θέμα μας. Τοῦτο δηλοῖ τήν σημασία αὐτοῦ διά τούς πιστούς. Οὕτως τό πλούσιο αὐτό ὑλικό δυνάμεθα νά κατατάξωμεν εἰς ζ΄ (ἑπτά) ἑνότητες.

Ἑνότητα α΄

Οἱ ξένοι, οἱ ὁποῖοι ἔζων εἰς τήν χώραν τοῦ Ἰσραήλ ὑπεχρεοῦντο νά τηροῦν τούς ἴδιους νόμους, ὅπως καί οἱ Ἰσραηλῖτες.

1) Οἱ «*πάροικοι*» καί οἱ «*προσήλυτοι*» δέν ἔπρεπε νά ἀκολουθοῦν τά εἰδωλολατρικά ἤθη, ἐφ' ὅσον ἔζων μεταξύ Ἰουδαίων, ὅπως π.χ. νά προσφέρουν τό παιδί τους θυσία εἰς τά εἴδωλα.

«καὶ τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ λαλήσεις· ἐάν τις ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ ἢ ἀπὸ τῶν προσγεγενημένων προσηλύτων ἐν Ἰσραὴλ, ὃς ἂν δῷ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ ἄρχοντι, θανάτῳ θανατούσθω· τὸ ἔθνος τὸ ἐπὶ τῆς γῆς λιθοβολήσουσιν αὐτὸν ἐν λίθοις» (Λευϊτικόν 20,2).

2) Οἱ «*πάροικοι*» καί οἱ «*προσήλυτοι*» ἔπρεπε νά τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ ὅπως καί οἱ Ἰσραηλίτες ἐφ' ὅσον ἔζων μεταξύ αὐτῶν.

«ὀνομάζων δὲ τὸ ὄνομα Κυρίου θανάτῳ

θανατούσθω, λίθοις λιθοβολείτω αὐτὸν πᾶσα συναγωγὴ Ἰσραήλ ἐάν τε προσήλυτος ἐάν τε αὐτόχθων ἐν τῷ ὀνομάσαι αὐτὸν τὸ ὄνομα Κυρίου τελευτάτω» (Λευϊτικόν 24,16).

3) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* δέν ἔπρεπε νά τρώγουν αἷμα, ὅπως καί οἱ Ἰσραηλίτες δέν ἔτρωγον τό αἷμα τῶν ζώων. Ἔπρεπε νά τηροῦν τούς θρησκευτικούς κανόνες τῶν Ἰσραηλιτῶν.

«καὶ ἄνθρωπος τῶν υἱῶν Ἰσραήλ ἢ τῶν προσηλύτων τῶν προσκειμένων ἐν ὑμῖν, ὃς ἂν φάγῃ πᾶν αἷμα καὶ ἐπιστήσω τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν ψυχὴν τὴν ἔσθουσαν τό αἷμα καί ἀπολῶ αὐτὴν ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῆς. ἡ γὰρ ψυχὴ πάσης σαρκὸς αἷμα αὐτοῦ ἐστιν καὶ ἐγὼ δέδωκα αὐτὸ ὑμῖν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἐξιλάσκεσθαι περὶ τῶν ψυχῶν ὑμῶν τὸ γὰρ αἷμα αὐτοῦ ἀντὶ τῆς ψυχῆς ἐξιλάσεται διὰ τοῦτο εἴρηκα τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ πᾶσα ψυχὴ ἐξ ὑμῶν οὐ φάγεται αἷμα καὶ ὁ προσήλυτος ὁ προσκείμενος ἐν ὑμῖν οὐ φάγεται αἷμα» (Λευϊτικόν 17,10-12).

4) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ἔπρεπε νά τηροῦν τήν νομοθεσίαν τοῦ Θεοῦ περί τοῦ Σαββάτου. Κι ἐδῶ διαπιστώνομεν, ὅτι οἱ ξένοι ὤφειλον νά τηροῦν τούς θρησκευτικούς κανόνες τῶν Ἰσραηλιτῶν ζῶντες μεταξύ αὐτῶν.

«τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ σάββατα Κυ-

ρίῳ τῷ Θεῷ σου. οὐ ποιήσεις ἐν αὐτῇ πᾶν ἔργον σὺ καὶ ὁ υἱός σου καὶ ἡ θυγάτηρ σου ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου ὁ βοῦς σου καὶ τὸ ὑποζύγιον σου καὶ πᾶν κτῆνος σου καὶ ὁ προσήλυτος ὁ παροικῶν ἐν σοί» (Ἔξοδος 20,10).

«ἓξ ἡμέρας ποιήσεις τὰ ἔργα σου τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀνάπαυσις ἵνα ἀναπαύσηται ὁ βοῦς σου καὶ τὸ ὑποζύγιόν σου καὶ ἵνα ἀναψύξῃ ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου καὶ ὁ προσήλυτος» (Ἔξοδος 23,12).

«τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου. οὐ ποιήσεις ἐν αὐτῇ πᾶν ἔργον σὺ καὶ οἱ υἱοί σου καὶ ἡ θυγάτηρ σου ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου ὁ βοῦς σου καὶ τὸ ὑποζύγιόν σου καὶ πᾶν κτῆνος σου καὶ ὁ προσήλυτος ὁ παροικῶν ἐν σοὶ ἵνα ἀναπαύσηται ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου ὥσπερ καὶ σύ» (Δευτερονόμιον 5,14).

5) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ὑποχρεοῦνται νά νηστεύουν τήν ἡμέραν τοῦ Ἐξιλασμοῦ, ὅπως καί ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες.

«καὶ ἔσται τοῦτο ὑμῖν νόμιμον αἰώνιον. ἐν τῷ μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς ταπεινώσατε τὰς ψυχὰς ὑμῶν καὶ πᾶν ἔργον οὐ ποιήσετε, ὁ αὐτόχθων καὶ ὁ προσήλυτος ὁ προσκείμενος ἐν ὑμῖν» (Λευϊτικόν 16, 29).

6) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* δέν ἔπρεπε νά τρώγουν ἀπό τό κρέας τῆς

θυσίας τοῦ Πάσχα, ἐνῷ ἦσαν ἀκόμη ἀπερίτμητοι· Ἡ διάκρισις αὐτή ὀφείλετο εἰς τό ὅτι δέν εἶχον ἐνταχθεῖ εἰς τήν θρησκευτικήν Ἰουδαϊκήν Κοινότητα.

«εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς Μωυσῆν καὶ Ἀαρὼν λέγων οὗτος ὁ νόμος τοῦ πάσχα· πᾶς ἀλλογενὴς οὐκ ἔδεται ἀπ' αὐτοῦ καὶ πάντα οἰκέτην ἢ ἀργυρώνητον περιτεμεῖς αὐτὸν καὶ τότε φάγεται ἀπ' αὐτοῦ πάροικος ἢ μισθωτὸς οὐκ ἔδεται ἀπ' αὐτοῦ» (Ἔξοδος 12,43-45).

7) Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἐπιτρέπει ἐξαιρετικῶς εἰς ὅσους *«παροίκους»* ἤ *«προσηλύτους»* εἶχον περιτμηθεῖ νά μετέχουν εἰς τήν Ἰουδαϊκήν ἑορτήν τοῦ Πάσχα.

«ἐὰν δέ τις προσέλθῃ πρὸς ὑμᾶς προσήλυτος ποιῆσαι τὸ πάσχα Κυρίῳ, περιτεμεῖς αὐτοῦ πᾶν ἀρσενικὸν καὶ τότε προσελεύσεται ποιῆσαι αὐτὸ καὶ ἔσται ὥσπερ καὶ ὁ αὐτόχθων τῆς γῆς· πᾶς ἀπερίτμητος οὐκ ἔδεται ἀπ' αὐτοῦ. νόμος εἷς ἔσται τῷ ἐγχωρίῳ καὶ τῷ προσελθόντι προσηλύτῳ ἐν ὑμῖν» (Ἔξοδος 12,48-49).

Ἡ διάταξις αὐτή ἐξισώνει τόν ξένο μέ τόν γεννηθέντα Ἰσραηλίτη ἐφ' ὅσον ὁ ξένος ἀποδέχεται νά τηρῇ τούς θρησκευτικούς κανόνες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συγχρόνως καί ἐθνικοί νόμοι καί κοινωνική συμπεριφορά.

Ἑνότητα β΄

Νομοθεσία τοῦ Θεοῦ ὑπέρ τῶν ξένων.

Ἡ νομοθεσία τοῦ Θεοῦ εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην περιλαμβάνει κανόνες ὑπέρ τῶν ξένων.

1) Προτροπές πρός τούς Ἰουδαίους διά νά μή κακομεταχειρίζωνται τούς ξένους.

«πᾶσαν χήραν καί ὀρφανὸν οὐ κακώσετε» (Ἔξοδος 22,21).

2) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* δέν ἔπρεπε νά καταδυναστεύωνται καί νά κακοποιοῦνται.

«καὶ προσήλυτον οὐ θλίψετε. ὑμεῖς γάρ οἴδατε τὴν ψυχὴν τοῦ προσηλύτου αὐτοὶ γὰρ προσήλυτοι ἦτε ἐν γῇ Αἰγύπτῳ» (Ἔξοδος 23,9).

«ἐὰν δὲ τίς προσέλθη προσήλυτος ὑμῖν ἐν τῇ γῇ ὑμῶν οὐ θλίψετε αὐτόν» (Λευϊτικόν 19,33).

3) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ἔπρεπε νά ἀγαπῶνται.

«ὡς ὁ αὐτόχθων ἐν ὑμῖν ἔσται ὁ προσήλυτος ὁ προσπορευόμενος πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀγαπήσεις αὐτὸν ὡς σεαυτὸν ὅτι προσήλυτοι ἐγενήθητε ἐν γῇ Αἰγύπτῳ. ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν» (Λευϊτικόν 19,34).

«καὶ ἀγαπήσετε τὸν προσήλυτον προσήλυτοι γὰρ ἦτε ἐν γῇ Αἰγύπτῳ» (Δευτερονόμιον 10,19).

4) Οἱ *«πάροικοι»* ἔπρεπε νά βοηθῶνται εἰς περίοδον πτωχείας καί θλίψεως. Ὁ Ἰσραηλίτης ὑπεχρεοῦτο νά φροντίζῃ τούς *«προσηλύτους»*.

«ἐὰν δὲ πένηται ὁ ἀδελφός σου καί ἀδυνατήσῃ ταῖς χερσὶν παρὰ σοί, ἀντιλήψῃ αὐτοῦ ὡς προσηλύτου καὶ παροίκου καὶ ζήσεται ὁ ἀδελφός σου μετὰ σοῦ» (Λευϊτικόν 25,35).

Εἰς τήν ὡς ἄνω ἐντολήν ὁ Θεός παραγγέλλει εἰς τούς Ἰουδαίους νά μή ἐγκαταλείπουν τούς ὁμοεθνεῖς αὐτῶν, ὅταν εὑρίσκωντο εἰς κατάστασιν πτωχείας, ἀλλά νά περιποιοῦνται καί νά φροντίζουν αὐτούς, ὅπως τούς *«προσηλύτους»*.

5) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ἐδικαιοῦντο νά σταχυολογοῦν τούς ἀγρούς κατά τόν θερισμόν.

Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ προέβλεπε τά ἑξῆς:

«καὶ τὸν ἀμπελῶνα σου οὐκ ἐπανατρυγήσεις οὐδὲ τοὺς ῥῶγας τοῦ ἀμπελῶνος σου

συλλέξεις τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ καταλείψεις αὐτὰ ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν» (Λευϊτικόν 19,10).

«καὶ ὅταν θερίζητε τὸν θερισμὸν τῆς γῆς ὑμῶν οὐ συντελέσετε τὸ λοιπὸν τοῦ θερισμοῦ τοῦ ἀγροῦ σου ἐν τῷ θερίζειν σε καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τοῦ θερισμοῦ σου οὐ συλλέξεις τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ ὑπολείψῃ αὐτὰ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν» (Λευϊτικόν 23,22).

«ἐὰν δὲ ἀμήσῃς ἀμητὸν ἐν τῷ ἀγρῷ σου καὶ ἐπιλάθῃ δράγμα ἐν τῷ ἀγρῷ σου οὐκ ἐπαναστραφήσῃ λαβεῖν αὐτὸ τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ καὶ τῷ ὀρφανῷ καὶ τῇ χήρᾳ ἔσται ἵνα εὐλογήσῃ σε Κύριος ὁ Θεός σου ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου. ἐὰν δὲ ἐλαιαλογήσῃς οὐκ ἐπαναστρέψεις καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου· τῷ προσηλύτῳ καὶ τῷ ὀρφανῷ καὶ τῇ χήρᾳ ἔσται καὶ μνησθήσῃ ὅτι οἰκέτης ἦσθα ἐν γῇ Αἰγύπτῳ διὰ τοῦτο ἐγώ σοι ἐντέλλομαι ποιεῖν τό ῥῆμα τοῦτο. ἐάν δέ τρυγήσῃς τὸν ἀμπελῶνα σου οὐκ ἐπανατρυγήσεις αὐτὸν τὰ ὀπίσω σου τῷ προσηλύτῳ καὶ τῷ ὀρφανῷ καὶ τῇ χήρᾳ ἔσται. καὶ μνησθήσῃ ὅτι οἰκέτης ἦσθα ἐν γῇ Αἰγύπτῳ διὰ τοῦτο ἐγώ σοι ἐντέλλομαι ποιεῖν τὸ ῥῆμα τοῦτο» (Δευτερονόμιον 24,19-22).

6) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ἔπρεπε νά συμμετέχουν εἰς τίς χαρές καί τά συμπόσια τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

«καὶ ἐλεύσεται ὁ λευίτης ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ μερὶς οὐδὲ κλῆρος μετὰ σοῦ καὶ ὁ προσήλυτος καὶ ὁ ὀρφανὸς καὶ ἡ χήρα ἡ ἐν ταῖς πόλεσίν σου καὶ φάγονται καὶ ἐμπλησθήσονται ἵνα εὐλογήσῃ σε Κύριος ὁ Θεός σου ἐν πᾶσιν τοῖς ἔργοις οἷς ἐὰν ποιῇς» (Δευτερονόμιον 14,29).

«καὶ εὐφρανθήσῃ ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου σὺ καὶ ὁ υἱός σου καὶ ἡ θυγάτηρ σου ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου καὶ ὁ Λευίτης ὁ ἐν ταῖς πόλεσίν σου καὶ ὁ προσήλυτος καὶ ὁ ὀρφανὸς καὶ ἡ χήρα ἡ ἐν ὑμῖν ἐν τῷ τόπῳ ᾧ ἐὰν ἐκλέξηται Κύριος ὁ Θεός σου ἐπικληθῆναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκεῖ» (Δευτερονόμιον 16,11).

«καὶ εὐφρανθήσῃ ἐν τῇ ἑορτῇ σου σὺ καὶ ὁ υἱός σου καὶ ἡ θυγάτηρ σου ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου καὶ ὁ Λευίτης καὶ ὁ προσήλυτος καὶ ὁ ὀρφανός καὶ ἡ χήρα ἡ οὖσα ἐν ταῖς πόλεσίν σου» (Δευτερονόμιον 16,14).

«καὶ εὐφρανθήσῃ ἐν πᾶσιν τοῖς ἀγαθοῖς οἷς ἔδωκέν σοι Κύριος ὁ Θεός σου καὶ τῇ οἰκίᾳ σου σὺ καὶ ὁ Λευίτης καὶ ὁ προσήλυτος ὁ ἐν σοί» (Δευτερονόμιον 26,11).

7) Εἰς τούς *«παροίκους»* καί τούς *«προσηλύτους»* ἔπρεπε νά διαβάζεται καί ὁ Νόμος. Νά διδάσκωνται δηλαδή τήν πίστιν τῶν Ἰσραηλιτῶν.

«ἐκκλησιάσας τὸν λαὸν τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ ἔκγονα καὶ τὸν προσήλυτον τὸν ἐν ταῖς πόλεσιν ὑμῶν ἵνα ἀκούσωσιν καὶ ἵνα μάθωσιν φοβεῖσθαι Κύριον τὸν Θεόν ὑμῶν καὶ ἀκούσονται ποιεῖν πάντας τοὺς λόγους τοῦ νόμου τούτου» (Δευτερονόμιον 31,12).

«καὶ ἔγραψεν Ἰησοῦς ἐπὶ τῶν λίθων τὸ δευτερονόμιον, νόμον Μωϋσῆ, ὃν ἔγραψεν ἐνώπιον υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ πᾶς Ἰσραὴλ καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτῶν καὶ οἱ δικασταὶ καὶ οἱ γραμματεῖς αὐτῶν παρεπορεύοντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κιβωτοῦ ἀπέναντι καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευίται ἦραν τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης κυρίου, καὶ ὁ προσήλυτος καὶ ὁ αὐτόχθων» (Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ 9,2γ-2δ).

8) Ἐπετρέπετο εἰς τούς Ἰσραηλίτες νά ἀγοράζουν καί νά ἔχουν ὡς δούλους τούς *«παροίκους»* καί τούς *«προσηλύτους»*.

«καὶ παῖς καὶ παιδίσκη ὅσοι ἂν γένωνταί σοι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ὅσοι κύκλῳ σου εἰσίν ἀπ' αὐτῶν κτήσεσθε δοῦλον καὶ δούλην καὶ ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν παροίκων τῶν ὄντων ἐν ὑμῖν ἀπὸ τούτων κτήσεσθε καὶ ἀπὸ τῶν συγγενῶν αὐτῶν ὅσοι ἂν γένωνται ἐν τῇ γῇ ὑμῶν ἔστωσαν ὑμῖν εἰς κατάσχεσιν» (Λευϊτικόν 25, 44-45).

9) Οἱ «πάροικοι» ἐπετρέπετο νά προσφέρουν ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τά ὁλοκαυτώματα αὐτῶν εἰς τό θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ.

«καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτοὺς ἄνθρωπος ἄνθρωπος τῶν υἱῶν Ἰσραήλ καὶ ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν προσηλύτων τῶν προσκειμένων ἐν ὑμῖν ὃς ἂν ποιήσῃ ὁλοκαύτωμα ἢ θυσίαν» (Λευϊτικόν 17,8).

«λάλησον Ἀαρὼν καὶ τοῖς υἱοῖς καὶ πάσῃ συναγωγῇ Ἰσραήλ καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτοὺς ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἢ τῶν υἱῶν τῶν προσηλύτων τῶν προσκειμένων πρὸς αὐτοὺς ἐν Ἰσραὴλ ὃς ἂν προσενέγκῃ τὰ δῶρα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν ὁμολογίαν αὐτῶν ἢ κατὰ πᾶσαν αἵρεσιν ὅσα ἂν προσενέγκωσιν τῷ Θεῷ εἰς ὁλοκάυτωμα» (Λευϊτικόν 22,18).

«ἐὰν δὲ προσήλυτος ἐν ὑμῖν προσγένηται ἐν τῇ γῇ ὑμῶν ἢ ὃς ἂν γένηται ἐν ὑμῖν ἐν ταῖς γενεαῖς ὑμῶν καὶ ποιήσει κάρπωμα ὀσμὴν εὐωδίας Κυρίῳ ὃν τρόπον ποιεῖτε ὑμεῖς οὕτως ποιήσει ἡ συναγωγὴ Κυρίῳ» (Ἀριθμοί 15,14).

10) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ἐπετρέπετο νά τρώγουν τά θνησιμαῖα.

«πᾶν θνησιμαῖον οὐ φάγεσθε· τῷ παροίκῳ τῷ ἐν ταῖς πόλεσίν σου δοθήσεται καὶ φάγεται ἢ ἀποδώσῃ τῷ ἀλλοτρίῳ ὅτι λαὸς ἅγιος εἶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου οὐχ ἑψήσεις ἄρνα ἐν γάλακτι μητρὸς αὐτοῦ» (Δευτερονόμιον 14,21).

11) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ἐπετρέπετο νά λατρεύουν τόν Θεόν εἰς τήν ἐξωτερικήν αὐλήν τοῦ ναοῦ τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τήν Ἱερουσαλήμ.

«καὶ τῷ ἀλλοτρίῳ, ὅς οὐκ ἔστιν ἀπὸ λαοῦ σου οὗτος, καὶ ἥξουσι καὶ προσεύξονται εἰς τὸν τόπον τοῦτον» (Γ' Βασιλειῶν 8,41-42).

«καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξωθεν καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσιν, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίων πατήσουσιν μῆνας τεσσεράκοντα καὶ δύο» (Ἀποκάλυψις 11,2).

12) Οἱ Ἰσραηλίτες κατεδικάζοντο, ὅταν ἐπίεζον καί κατεδυνάστευον τούς *«παροίκους»* καί τούς *«προσηλύτους»*.

«χήραν καὶ ὀρφανὸν ἀπέκτειναν, καὶ προσήλυτον ἐφόνευσαν καὶ εἶπαν οὐκ ὄψεται Κύριος, οὐδὲ συνήσει ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ» (Ψαλμός 93,6-7).

«πατέρα καὶ μητέρα ἐκακολόγουν ἐν σοί, πρὸς τὸν προσήλυτον ἀνεστρέφοντο ἐν ἀδικίαις ἐν σοί, ὀρφανὸν καὶ χήραν κατεδυνάστευον ἐν σοί» (Ἰεζεκιήλ 22,7).

«λαὸν τῆς γῆς ἐκπιεζοῦντες ἀδικίᾳ καὶ διαρπάζοντες ἁρπάγματα, πτωχὸν καὶ πένητα καταδυναστεύοντες καὶ πρὸς τὸν προσήλυτον οὐκ ἀναστρεφόμενοι μετὰ κρίματος» (Ἰεζεκιήλ 22,29).

Ἑνότητα γ΄

Οἱ ξένοι ἐντός τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Οἱ *«προσήλυτοι»* ἤ οἱ *«πάροικοι»* ἀπελάμβανον ἐντός τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Κράτους ἰσονομίαν καί σχετικήν ἰσοπολιτείαν, ὅπως δείχνει ἡ διάταξις τοῦ Δευτερονομίου 17,15.

1) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ἦσαν ὑποκείμενοι εἰς τούς ἰδίους πολιτικούς νόμους εἰς τούς ὁποίους ὑπήγοντο καί οἱ Ἰσραηλίτες.

«δικαίωσις μία ἔσται τῷ προσηλύτῳ καὶ τῷ ἐγχωρίῳ ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν» (Λευϊτικό 24,22).

2) Ὡρίζετο διά τούς *«παροίκους»* μία νομοθεσία ἀνάλογος μέ τήν νομοθεσίαν τοῦ ἐκλεγμένου λαοῦ Ἰσραήλ.

«καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ λέγων διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν καὶ κρίνατε δικαίως ἀνὰ μέσον ἀνδρὸς καὶ ἀνὰ μέσον ἀδελφοῦ καὶ ἀνὰ μέσον προσηλύτου αὐτοῦ» (Δευτερονόμιον 1,16).

3) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ἔπρεπε νά κρίνωνται δικαίως σ' ὅλες τίς διαφορές αὐτῶν.

«καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι» (Λευϊτικόν 10,16)

«οὐκ ἐκκλινεῖς κρίσιν προσηλύτου καὶ ὀρφανοῦ καὶ χήρας καὶ οὐκ ἐνεχυράσεις ἱμάτιον χήρας» (Λευϊτικόν 24,17).

4) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* ἔπρεπε νά ἀπολαμβάνουν κι αὐτοί τοῦ δικαιώματος τῆς προστασίας τῶν πόλεων εἰς τίς ὁποῖες κατέφευγον, ὅταν ἐφόνευον ἄνθρωπον ἀκουσίως, ὅπως καί οἱ Ἰσραηλίτες.

«φυγάδιον ἔσται τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ καὶ τῷ προσηλύτῳ καὶ τῷ παροίκῳ τῷ ἐν ὑμῖν ἔσονται αἱ πόλεις αὗται εἰς φυγαδευτήριον φυγεῖν ἐκεῖ παντὶ πατάξαντι ψυχὴν ἀκουσίως» (Ἀριθμοί 35,15).

5) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* δέν ἔπρεπε νά ἐκλέγωνται ὡς βασιλεῖς εἰς τόν Ἰσραήλ.

«καθιστῶν καταστήσεις ἐπὶ σεαυτὸν ἄρχοντα ὃν ἂν ἐκλέξηται Κύριος ὁ Θεὸς σου αὐτὸν ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου καταστήσεις ἐπὶ σεαυτὸν ἄρχοντα οὐ δυνήσῃ καταστῆσαι ἐπὶ σεαυτὸν ἄνθρωπον ἀλλότριον ὅτι οὐκ ἀδελφὸς σού ἐστιν» (Δευτερονόμιον 17,15).

6) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* συχνῶς ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς τά δημόσια ἔργα, ὅπως διαπιστώνωμεν ὅτι ἔπραξεν ὁ βασιλεύς Σολομών.

«καὶ συνήγαγε Σαλωμὼν πάντας τοὺς ἄνδρας τοὺς προσηλύτους τοὺς ἐν γῇ Ἰσραὴλ μετὰ τὸν ἀριθμόν, ὃν ἠρίθμησεν αὐτοὺς Δαυῖδ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ εὑρέθησαν ἑκατόν πεντήκοντα χιλιάδες καὶ τρισχίλιοι ἑξακόσιοι καὶ ἐποίησεν ἐξ αὐτῶν ἑβδομήκοντα χιλιάδας νωτοφόρων καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδας λατόμων καὶ τριχιλίους ἑξακοσίους ἐργοδιώκτας ἐπὶ τὸν λαόν» (Β′ Παραλειπομένων 2,17-18).

Ἑνότητα δ΄

Οἱ ξένοι θεωροῦνται μέτοχοι τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ προοπτική τῶν *«παροίκων»* καί τῶν *«προσηλύτων»*, εἶναι νά συγκαταλεχθοῦν εἰς τόν Ἰσραήλ τῶν ἐσχάτων. Διά τοῦτο ὅταν ὁ Ἰσραηλιτικός λαός ἐπέστρεψεν ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν τῶν Βαβυλωνίων καί ἐγκατεστάθη εἰς τήν πατρικήν γῆν, ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ δίδει εἰς αὐτούς θέσεις εἰς τήν Χώραν μετά τῶν αὐτοχθόνων.

«καὶ διαμερίσετε τὴν γῆν ταύτην αὐτοῖς, ταῖς φυλαῖς τοῦ Ἰσραήλ βαλεῖτε αὐτὴν ἐν κλήρῳ ὑμῖν καὶ τοῖς προσηλύτοις τοῖς παροικοῦσιν ἐν μέσῳ ὑμῶν οἵτινες ἐγέννησαν υἱούς ἐν μέσῳ ὑμῶν· καὶ ἔσονται ὑμῖν ὡς αὐτόχθονες ἐν τοῖς υἱοῖς τοῦ Ἰσραήλ μεθ' ὑμῶν φάγονται ἐν κληρονομίᾳ ἐν μέσῳ τῶν φυλῶν Ἰσραήλ· καὶ ἔσονται ἐν αὐλῇ προσηλύτων ἐν τοῖς προσηλύτοις τοῖς μετ' αὐτῶν, ἐκεῖ δώσετε κληρονομίαν αὐτοῖς, λέγει Κύριος ὁ Θεός» (Ἰεζεκιήλ 47,21-23).

1) Ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες ἐπέστρεψαν ἀπό τήν ἐξορίαν, τήν βαβυλώνειον αἰχμαλωσίαν, παρετηρήθη μιά αὐστηρή τάσις εἰς τήν μεταιχμαλωσιακήν κοινωνίαν. Ὁ *«πάροικος»* ὑπεχρεοῦτο νά τηρῇ τούς θρησκευτικούς κανόνες τῶν Ἰσραηλιτῶν, διότι ἀλλιῶς θά ἀπεκλείετο ἀπό τήν κοινότητα, ὅπως ἀποδεικνύει τό ἐν συνεχείᾳ παράθεμα, μέ τό ὁποῖον ἐντέλλονται οἱ Ἰσραηλίτες, νά μή ἀγοράζουν τήν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀπό τούς εἰδωλολάτρες ἐμπόρους.

«καὶ οἱ λαοὶ τῆς γῆς οἱ φέροντες τοὺς ἀγορασμοὺς καὶ πᾶσαν πρᾶσιν ἐν ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου ἀποδόσθαι, οὐκ ἀγορῶμεν παρ᾽ αὐτῶν ἐν σαββάτῳ καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἁγίᾳ καὶ ἀνήσομεν τὸ ἔτος τὸ ἕβδομον καὶ ἀπαίτησιν πάσης χειρός» (Νεεμίας 10,31).

2) Πράγματι, ἡ ἀφομοίωσις ἔπρεπε νά εἶναι ὅλο καί πιό στενή. Ἄν ὁ υἱός ἑνός ξένου προσεκολλᾶτο, δηλαδή ἐπίστευε, εἰς τόν Κύριον καί ἐφήρμοζε πιστῶς τόν Νόμον Αὐτοῦ, ὁ Θεός ἐδέχετο αὐτόν εἰς τόν Ναόν Αὐτοῦ, ὅπως καί τούς ἐκ γενετῆς Ἰσραηλίτες. Τό θέμα ἀντιμετωπίσθη ἀπό τόν Προφήτη Ἡσαΐα:

«μὴ λεγέτω ὁ ἀλλογενὴς ὁ προσκείμενος πρὸς Κύριον· ἀφοριεῖ μοι ἄρα Κύριος ἀπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ... Τάδε λέγει Κύριος.... ὅσοι ἂν φυλάξωνται τὰ Σάββατά μου καὶ ἐκλέξωνται ἃ ἐγὼ θέλω καὶ ἀντέχωνται τῆς

διαθήκης μου, δώσω αὐτοῖς ἐν τῷ οἴκῳ μου καὶ ἐν τῷ τείχει μου τόπον ὀνομαστόν, ὄνομα αἰώνιον δώσω αὐτοῖς καὶ οὐκ ἐκλείψει καὶ τοῖς ἀλλογενέσι τοῖς προσκειμένοις Κυρίῳ δουλεύειν αὐτῷ καὶ ἀγαπᾶν τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ εἶναι αὐτῷ εἰς δούλους καὶ δούλας καὶ πάντας τοὺς φυλασσομένους τὰ σάββατά σου μὴ βεβηλοῦν καὶ ἀντεχομένους τῆς διαθήκης μου εἰσάξω αὐτοῖς εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου καὶ εὐφρονῶ αὐτοῖς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς προσευχῆς μου· τὰ ὁλοκαυτώματα αὐτῶν καὶ αἱ θυσίαι αὐτῶν ἔσονται δυναταί ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου μου· ὁ γὰρ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, εἶπε Κύριος ὁ συνάγων τοὺς διεσπαρμένους Ἰσραήλ» (Ἡσαΐας 56,3-8).

3) Εἶναι γεγονός, ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες ἔζων ἐκτός τῆς πατρίδος αὐτῶν, εἰς τήν διασποράν, ὅτι προσεπάθησαν νά διασώσουν τήν πίστιν αὐτῶν, ὅπως μαρτυρῇ αὐτό καί μετάφρασις τῆς Βίβλου εἰς τά Ἑλληνικά. Ὡρισμένα κείμενα τῶν προφητῶν ἀναφέρονται εἰς τήν προοπτικήν νά συμπεριληφθοῦν εἰς τόν ἐκλεκτόν λαόν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅλα τά ἔθνη.

«ὅπως ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντα τὰ ἔθνη, ἐφ' οὕς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά σου ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν ταῦτα» (Ἀμώς 9,12).

«ἰδοὺ προσήλυτοι προσελεύσονταί σοι δι' ἐμοῦ καὶ ἐπὶ σὲ καταφεύξονται» (Ἡσαΐας 54,15).

4) Ἐκ τούτου ἀνεπτύχθη τό Ἰουδαϊκόν ἱεραποστολικόν κίνημα, ὥστε ὅλα τά ἔθνη νά ἀσπασθοῦν τόν Ἰουδαϊσμόν. Ὁ Κύριος σχολιάζει αὐτήν τήν προσπάθειαν, ὅταν λέγει, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι ὀργώνουν τίς θάλασσες διά νά δημιουργήσουν ἕναν *«προσήλυτον»* καί ἀντί νά ὠφελήσουν αὐτόν τόν ἐξαχρειώνουν.

«Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν» (Ματθαῖος 23,15).

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐθεώρουν ἐξαιρετικήν τιμήν νά δημιουργήσουν ἕνα προσήλυτον ἐκίνουν πάντα λίθον, ὅπως παραπείσουν ὥστε νά ἀσπασθοῦν τόν Ἰουδαϊσμόν περισσότεροι ξένοι ἔστω καί μόνον κατά τύπον. Ὁ κατά τύπον μόνον Ἰουδαϊσμός τῶν προσηλύτων ὀλίγον κατ' ὀλίγον καί μικρόν κατά μικρόν κατασάλευε καί παρέλυε τά θεμέλια καί τίς βάσεις τοῦ ἀκραιφνοῦς Ἰουδαϊσμοῦ καί τῆς Ἰουδαϊκῆς εὐσεβείας. Ταῦτα παρατηρῶν ὁ Κύριός μας ἐπετίμα τούς καταγινομένους μέ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τό κήρυγμα καί ὄχι μέ τήν διδασκαλίαν οἱ νέοι πιστοί νά ἀπέχουν ἀπό πᾶσαν κακίαν.

Ἑνότητα ε΄

Ἡ θέσις τῶν ξένων εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

Ὁ Κύριος εἰς τήν διδασκαλίαν περί τῆς μελλούσης κρίσεως συμπεριλαμβάνει μεταξύ τῶν ἄλλων καί τό *«ξένος ἤμην καί συνηγάγετέ με»* (Ματθαῖος κε΄ 35) διευρύνων τήν σκέψιν τῶν μαθητῶν Του διδάσκων τούς μαθητές Του, ὅτι ὑποχρεοῦνται νά καλύπτουν μέ τήν ἀγάπην αὐτῶν καί τούς ξένους.

Τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, εἶναι παρόντες καί *«προσήλυτοι»* κατά τόν Εὐαγγελιστήν Λουκᾶν.

«Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι» (Πράξεις 2,11).

Πολλοί ἀπό αὐτούς ἀσπάζονται τήν πίστιν εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν.

«λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβα» (Πράξεις 13,43).

Ἕνας *«προσήλυτος»* ἐκλέγεται μεταξύ τῶν ἑπτά διακόνων.

«καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους καὶ ἐξελέξατο Στέφανον... καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα» (Πράξεις 6,5).

Ἀλλά τό ἐκλεκτόν πεδίον διά τήν ἱεραποστολικήν δρᾶσιν τοῦ Παύλου θά εἶναι *«οἱ φοβούμενοι τόν Θεόν»* δηλαδή οἱ *«προσήλυτοι»,*

«καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν εἰσῆλθεν εἰς οἰκίαν τινὸς ὀνόματι Τιτίου Ἰούστου σεβομένου τὸν Θεόν, οὗ ἡ οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ» (Πράξεις 18,7).

οἱ προσκείμενοι εἰς τήν Ἰουδαϊκήν θρησκείαν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰδωλολάτρες, χωρίς ὅμως νά ἔχουν δεχθῇ τήν περιτομήν, ὅπως ὁ Κορνήλιος.

«εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ποιῶν ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ διὰ παντός» (Πράξεις 10,2).

Συντόμως, ὅμως αὐτές οἱ διακρίσεις ἐξαφανίζονται καθώς ἡ χριστιανική πίστις καταργεῖ τό ὑπάρχον φράγμα μεταξύ Ἰουδαίων καί Εἰδωλολατρῶν: Ὅλοι εἶναι ἀδελφοί ἐν Χριστῷ κατά τήν Παύλειον θεολογίαν.

«Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἓν καὶ τὸ μεσότοιχον

τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ» (Ἐφεσίους 2,14).

«...ἔτι τε καὶ Ἕλληνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερὸν καὶ κεκοίνωκε τὸν ἅγιον τόπον τοῦτον» (Πράξεις 21,28 ἑξ.).

Ἑνότητα στ΄

Ὁ παλαιός καί ὁ νέος Ἰσραήλ εἶναι ξένος ἐπάνω εἰς τήν γῆν.

Εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν οἱ ἀποτελοῦντες τόν παλαιόν, τόν ἱστορικόν Ἰσραηλιτικόν λαόν, ἀλλά καί τόν νέον, τόν πνευματικόν Ἰσραήλ, δηλαδή τήν Ἐκκλησίαν, θεωροῦνται *«πάροικοι»* ἐν ὅσῳ ζοῦν εἴτε εἰς τήν γῆν Ἰσραήλ (ὁ παλαιός Ἰσραήλ) εἴτε εἰς τήν γῆν καί εἰς τόν κόσμον (ὁ νέος καί πνευματικός Ἰσραήλ, ἡ Ἐκκλησία).

Ἡ γῆ Χαναάν ἦταν ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας διά τόν Ἀβραάμ καί διά τούς ἀπογόνους αὐτοῦ.

«Καὶ εἶπεν Κύριος τῷ Ἀβραάμ· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου εἰς τήν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω» (Γένεσις 12,1).

Ἀλλά ὁ Θεός παραμένει ὁ πραγματικός Κύριος αὐτῆς τῆς γῆς. Ὁ Ἰσραήλ εἶναι ὁ *«πάροικος»* τοῦ Θεοῦ καί δικαιοῦται μόνο νά ἐπικαρποῦται τήν γῆν.

«καὶ ἡ γῆ οὐ πραθήσεται εἰς βεβαίωσιν, ἐμὴ γάρ ἐστιν ἡ γῆ διότι προσήλυτοι καὶ πάροικοι ὑμεῖς ἐστε ἐναντίον μου» (Λευϊτικόν 25,23).

Ἡ ἰδέα αὐτή περιέχει ἐν σπέρματι μίαν πνευματικήν στάσιν, τήν ὁποίαν συναντᾶ κανείς εἰς τούς Ψαλμούς.

Ὁ Ἰσραηλίτης γνωρίζει, ὅτι δέν ἔχει δικαίωμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐπιθυμεῖ μόνο νά εἶναι φιλοξενούμενος ἀπ' Αὐτόν.

«Κύριε, τὶς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου; ἢ τὶς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ σου;» (Ψαλμός 14,1).

Ὁ Ἰσραηλίτης ἀναγνωρίζει, ὅτι εἶναι ξένος εἰς τόν οἶκον Αὐτοῦ, ἕνας περαστικός, ὅπως ὅλοι οἱ προπάτορες αὐτοῦ.

«ὅτι πάροικος ἐγώ εἰμι παρὰ σοὶ καὶ παρεπίδημος καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου» (Ψαλμός 38,13).

Ἐπειδή ὁ Ἰσραηλίτης ἀντιλαμβάνεται ὅτι εἶναι περαστικός ἀκόμα, καί μέ τήν ἔννοιαν, ὅτι ἡ ζωή ἐδῶ εἰς τόν κόσμον εἶναι σύντομος, ζητεῖ ἀπό τόν Θεόν νά σπεύσῃ νά τόν βοηθήσῃ.

«πάροικος ἐγώ εἰμι ἐν τῇ γῇ» (Ψαλμός 118,19).

Εἰς τήν Καινήν Διαθήκην ἐμβαθύνεται περισσότερον αὐτή ἡ ἀντίληψις τῆς ἀνθρώ-

πινης καταστάσεως. Ὁ χριστιανός, ἐδῶ εἰς τήν γῆν, δέν ἔχει νόμιμον καί μόνιμον κατοικίαν.

«Οἴδαμεν γὰρ ὅτι ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Β΄ Κορινθίους 5,1).

Ὁ χριστιανός εἶναι ξένος ἐπί τῆς γῆς, ὄχι μόνον ἐπειδή αὐτή ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τόν Θεόν, ἀλλά καί διότι αὐτός ὁ ἴδιος εἶναι πολίτης τῆς οὐρανίου πατρίδος. Ἐκεῖ, δέν εἶναι πιά φιλοξενούμενος, οὔτε καί ξένος, ἀλλά συμπολίτης τῶν ἁγίων καί οἰκεῖος τοῦ Θεοῦ.

«Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσίους 2,19).

«καὶ ὑμᾶς ποτε ὄντας ἀπηλλοτριωμένους καὶ ἐχθροὺς τῇ διανοίᾳ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς νυνὶ δὲ ἀποκατήλλαξεν ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου, παραστῆσαι ὑμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀνεγκλήτους κατενώπιον αὐτοῦ» (Κολλοσαεῖς 1,21-22).

Ὅσο ὁ χριστιανός δέν ἔχει φθάσει ἐκεῖ, ἡ ζωή αὐτοῦ εἶναι ἡ ζωή ἑνός ταξιδιώτου.

«Ἀγαπητοί, παρακαλῶ ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν

ἐπιθυμιῶν αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς (1 Πέτρου 2,11).

Ἡ ζωή τοῦ πιστοῦ ὁμοιάζει μέ τήν ζωήν τῶν Πατριαρχῶν τοῦ Ἰσραήλ, οἱ ὁποῖοι παλαιότερον ἀπεσπάσθησαν ἀπό τό περιβάλλον αὐτῶν διά νά πορευθοῦν πρός μίαν καλυτέραν πατρίδα.

«Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόρρωθεν αὐτὰς ἰδόντες καὶ ἀσπασάμενοι καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἑβραίους 11, 13).

Ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Ἰωάννης τονίζει ἀκόμα περισσότερον τήν ἀντίθεσιν, ἡ ὁποία ὑπάρχει ἀνάμεσα εἰς τόν κόσμον, εἰς τόν ὁποῖον πρέπει νά ζῶμεν καί εἰς τήν ἀληθινήν ζωήν, εἰς τήν ὁποίαν ἔχομεν ἤδη εἰσέλθει.

Ὁ χριστιανός γεννημένος ἄνωθεν κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου

«μὴ θαυμάσῃς ὅτι εἶπόν σοι δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν» (Ἰωάννου 3,7)

δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ξένος ἤ ὁδοιπόρος ἐπάνω εἰς τήν γῆν, διότι εἶναι ἀδύνατος ἕνας συμβιβασμός ἀνάμεσα εἰς αὐτόν καί εἰς τόν κόσμον. Πράγματι ὁ κόσμος βρίσκεται ὑπό τήν ἐξουσίαν τοῦ Πονηροῦ.

«οἴδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται (Α΄ Ἰωάννου 5,19).

Ἂν ὅμως ὁ χριστιανός δέν εἶναι πιά *«ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»* γνωρίζει, ὅπως καί ὁ Χριστός, ἀπό ποῦ ἔρχεται καί ποῦ πηγαίνει, ἀκολουθεῖ τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος *«ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»* (Ἰωάννου 1,14) καί ἀφοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τόν Πατέρα κατά τήν ὁμολογίαν Αὐτοῦ.

«ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον. πάλιν ἀφίημι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα» (Ἰωάννου 16,28),

προετοιμάζει τόπον διά τούς δικούς Του

«ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρός μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· εἰ δὲ μή, εἶπον ἄν ὑμῖν. Πορεύομαι ἑτοιμάσαι τόπον ὑμῖν· καί ἐάν πορευθῶ καί ἑτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι καί παραλήψομαι ὑμᾶς πρός ἐμαυτόν, ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγώ, καί ὑμεῖς ἦτε» (Ἰωάννου 14,2-3)

ὥστε ἐκεῖ, ὅπου εὑρίσκεται ὁ Ἴδιος νά μένῃ καί ὁ ὑπηρέτης Αὐτοῦ κατά τήν ὑπόσχεσιν Αὐτοῦ

«ἐὰν ἐμοί τις διακονῇ, ἐμοὶ ἀκολουθείτω, καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται, ἐάν τις ἐμοὶ διακονῇ τιμήσει αὐτὸν ὁ πατήρ» (Ἰωάννου 12, 26)

δηλαδή εἰς τόν Οἶκον τοῦ Πατέρα.

Ἑνότητα ζ΄

Οἱ Ἅγιοι ὡς ξένοι.

Οἱ προηγούμενες διδασκαλίες διεμόρφωσαν τό ἦθος τῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν, ὅτι ἦσαν ξένοι καί πάροικοι εἰς τόν κόσμον.

Θά ἀναφέρωμεν τά σχετικά χωρία:

1) Οἱ *«πάροικοι»* καί οἱ *«προσήλυτοι»* περιγράφονται ἀπό τόν Κύριον.

«ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσίν καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰμί ἐκ τοῦ κόσμου» (Ἰωάννου 17,16).

2) Οἱ ἅγιοι καλοῦνται νά εἶναι *«πάροικοι»* κατά τήν ἔννοιαν τῶν χωρίων:

«καὶ εἶπεν Κύριος τῷ Ἀβραάμ· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω (Γένεσις 12,1).

«περίθου δὲ αὐτοὺς σοῖς δακτύλοις, ἐπίγραψον δὲ ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς καρδίας σου» (Παροιμίες 7,3).

«Εἴ τις ἔρχεται πρός με καὶ οὐ μισεῖ

τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ, οὐ δύναται εἶναί μου μαθητής. Ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου οὐ δύναται εἶναί μου μαθητής» (Λουκᾶ 14,26-27).

«οὕτως οὖν πᾶς ἐξ ὑμῶν ὃς οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσιν τοῖς ἑαυτοῦ ὑπάρχουσιν οὐ δύναται εἶναί μου μαθητής» (Λουκᾶ 14,33).

3) Ὅλοι οἱ Ἅγιοι εἶναι «πάροικοι».

«ἐν ἐλεγμοῖς ὑπὲρ ἀνομίας ἐπαίδευσας ἄνθρωπον καὶ ἐξέτηξας ὡς ἀράχνην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ πλὴν μάτην ταράσσεται πᾶς ἄνθρωπος. εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου Κύριε, καὶ τῆς δεήσεώς μου, ἐνώτισαι τῶν δακρύων μου, μὴ παρασιωπήσῃς, ὅτι πάροικος ἐγώ εἰμι παρὰ σοὶ καὶ παρεπίδημος καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου» (Ψαλμοί 38,12-13).

«Πέτρος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας καὶ Βιθυνίας» (Α΄ Πέτρου 1,1).

4) Οἱ ἅγιοι ὁμολογοῦν μόνοι αὐτοί, ὅτι εἶναι *«πάροικοι».*

«ὅτι πάροικοί ἐσμεν ἐναντίον σου καὶ παροικοῦντες ὡς πάντες οἱ πατέρες ἡμῶν·

ὡς σκιὰ αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐπὶ γῆς καὶ οὐκ ἔστιν ὑπομονή» (Α΄ Παραλειπομένων 29,15).

«ἐν ἐλεγμοῖς ὑπὲρ ἀνομίας ἐπαίδευσας ἄνθρωπον καὶ ἐξέτηξας ὡς ἀράχνην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ πλὴν μάτην ταράσσεται πᾶς ἄνθρωπος. εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου Κύριε, καὶ τῆς δεήσεώς μου, ἐνώτισαι τῶν δακρύων μου, μὴ παρασιωπήσῃς, ὅτι πάροικος ἐγώ εἰμι παρὰ σοὶ καὶ παρεπίδημος καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου» (Ψαλμοί 38, 12-13).

«πάροικος ἐγώ εἰμι ἐν τῇ γῇ μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὰς ἐντολάς σου» (Ψαλμοί 118,19).

«Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας ἀλλὰ πόρρωθεν αὐτὰς ἰδόντες καὶ ἀσπασάμενοι καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἑβραίους 11,13).

5) Ὡς Ἅγιοι ἔχουν τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔζησεν *«πάροικος»* εἰς τήν γῆν.

«καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσιν καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ» (Λουκᾶ 9, 58).

6) Ὡς Ἅγιοι ἐνδυναμώνονται ἀπό τόν Θεόν.

«σίδηρος καὶ χαλκὸς τὸ ὑπόδημα αὐτοῦ ἔσται καί ὡς αἱ ἡμέραι σου ἰσχύς σου» (Δευτερονόμιο 33,25).

«μακάριος ἀνὴρ οὗ ἐστιν ἡ ἀντίληψις αὐτοῦ παρὰ σοῦ κύριε ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο» (Ψαλμοί 83,6).

7) Ὡς Ἅγιοι ἐνεργοῦν διά πίστεως.

«Πίστει παρῴκησεν εἰς γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς» (Ἑβραίους 11,9).

8) Ὡς Ἅγιοι ἔχουν τά πρόσωπα αὐτῶν ἐστραμμένα πρός τήν Σιών, ἐννοεῖται τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

«καὶ ἔλαβεν Ἰωανάν καὶ πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς δυνάμεως πάντας τοὺς καταλοίπους Ἰούδα, τοὺς ἀποστρέψαντες κατοικεῖν ἐν τῇ γῇ» (Ἱερεμίας 50,5).

9) Ὡς Ἅγιοι ἔχουν πρό ὀφθαλμῶν τίς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ.

«Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόρρωθεν αὐτὰς ἰδόντες καὶ ἀσπασάμενοι καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἑβραίους 11,13).

10) Ὡς Ἅγιοι ἐγκαταλείπουν τά πάντα διά τόν Ἰησοῦν Χριστόν.

«Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολούθησαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν» (Ματθαίου 19,27).

11) Ὡς Ἅγιοι ἐπιθυμοῦν μίαν οὐράνιον πατρίδα.

«νῦν δὲ κρείττονος ὀρέγονται, τοῦτ' ἔστιν ἐπουρανίου διό οὐκ ἐπαισχύνεται αὐτοὺς ὁ Θεὸς Θεὸς ἐπικαλεῖσθαι αὐτῶν· ἡτοίμασεν γὰρ αὐτοῖς πόλιν» (Ἑβραίους 11,16).

12) Ὡς Ἅγιοι ἐπιθυμοῦν μίαν οὐράνιον πόλιν.

«ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργός ὁ Θεός» (Ἑβραίους 11,10).

13) Ὡς Ἅγιοι ζοῦν μέ φόβο τόν χρόνον τῆς ἐπί γῆς παροικίας αὐτῶν.

«Καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἑκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε» (Α' Πέτρου 1,17).

14) Ὡς Ἅγιοι χαίρονται μέ τά διατάγματα καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

«ψαλτὰ ἦσάν μοι τὰ δικαιώματά σου ἐν τόπῳ παροικίας μου» (Ψαλμοί 118,54).

15) Ὡς Ἅγιοι προσεύχονται διά νά λάβουν ὁδηγίαν διά τήν ἐπί γῆς πορείαν αὐτῶν.

«ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου αὐτά με ὡδήγησαν καὶ ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἅγιόν σου καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου» (Ψαλμοί 42,3).

16) Ὡς Ἅγιοι ἔχουν οὐράνιον πολίτευμα.

«ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν» (Φιλιππησίους 3,20).

17) Ὡς Ἅγιοι ἀποστρέφονται καί ἀπορρίπτουν τήν ἁμαρτωλόν συναναστροφήν.

«οἴμμοι, ὅτι ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, κατεσκήνωσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ. πολλὰ παρῴκησεν ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν μισούντων τὴν εἰρήνην ἤμην εἰρηνικός· ὅταν ἐλάλουν αὐτοῖς, ἐπολέμουν με δωρεάν» (Ψαλμοί 119,5-7).

18) Ὡς Ἅγιοι δέν ἐνθυμοῦνται αὐτόν τόν κόσμον.

«καὶ εἰ μὲν ἐκείνης ἐμνημόνευον, ἀφ' ἧς ἐξέβησαν, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι» (Ἑβραίους 11,15).

19) Ὡς Ἅγιοι δέν αἰσθάνονται αὐτόν τόν κόσμον ὡς πατρίδα αὐτῶν.

«Πίστει παρῴκησεν εἰς γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς» (Ἑβραίους 11,9).

20) Ὡς ΄Αγιοι λάμπουν ὡς φωστῆρες εἰς τόν κόσμον.

«ἵνα γένησθε ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἄμωμα μέσον γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης, ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ» (Φιλιππησίους 2,15).

21) Ὡς ΄Αγιοι προσκαλοῦν τούς ἄλλους νά τούς ἀκολουθήσουν.

«καὶ εἶπεν Μωϋσῆς τῷ Ἰωβὰβ υἱῷ Ραγουήλ τῷ Μαδιανίτῃ τῷ γαμβρῷ Μωϋσῆ ἐξαίρομεν ἡμεῖς εἰς τὸν τόπον ὃν εἶπεν κύριος· τοῦτον δώσω ὑμῖν δεῦρο μεθ' ἡμῶν καὶ εὖ σε ποιήσομεν ὅτι Κύριος ἐλάλησεν καλὰ περὶ Ἰσραήλ» (Ἀριθμοί 10,29).

22) Ὡς ΄Αγιοι εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς διωγμούς.

«οἴμμοι ὅτι ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη κατεσκήνωσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ πολλὰ παρῴκησεν ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν μισούντων τὴν εἰρήνην ἤμην εἰρηνικὸς ὅταν ἐλάλουν αὐτοῖς ἐπολέμουν με δωρεάν» (Ψαλμοί 119,5-7).

«ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου καὶ ὁ κόσμος ἐμίσησεν αὐτούς, ὅτι οὐκ εἰσίν ἐκ τοῦ κόσμου καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου» (Ἰωάννου 17,14).

23) Ὡς ΄Αγιοι πρέπει νά ἀπέχουν ἀπό τίς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες.

«Ἀγαπητοί, παρακαλῶ ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς» (Α΄ Πέτρου 2,11).

24) Ὡς Ἅγιοι πρέπει νά θησαυρίζουν θησαυρούς εἰς τόν οὐρανόν.

«Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυρούς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσιν καὶ κλέπτουσιν» (Ματθαίου 6,19).

«Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην. Ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει οὐδὲ σὴς διαφθείρει» (Λουκᾶ 12,33).

«Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος. Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» (Κολοσσαεῖς 3,1-2).

25) Ὡς Ἅγιοι δέν πρέπει νά μεριμνοῦν διά τίς ἐγκόσμιες καί γήινες ὑποθέσεις.

«Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε ἢ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε. οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστιν τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;» (Ματθαίου 6,25).

26) Ὡς Ἅγιοι ἐπιθυμοῦν νά τελειώσῃ ἡ ἐπίγειος πορεία αὐτῶν.

«φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ ἐκάλυψέ με σκότος» (Ψαλμοί 54,6).

«Οἴδαμεν γὰρ ὅτι ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. καὶ γὰρ ἐν τούτῳ στενάζομεν, τὸ οἰκητήριον ἡμῶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ ἐπενδύσασθε ἐπιποθοῦντες. Εἴ γε καὶ ἐνδυσάμενοι οὐ γυμνοί εὑρεθησόμεθα. Καὶ γὰρ οἱ ὄντες ἐν τῷ σκήνει στενάζομεν βαρούμενοι, ἐφ᾽ ᾧ οὐ θέλομεν ἐκδύσασθαι ἀλλ᾽ ἐπενδύσασθαι, ἵνα καταποθῇ τὸ θνητὸν ὑπὸ τῆς ζωῆς. Ὁ δὲ κατεργασάμενος ἡμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο Θεός, ὁ δοὺς ἡμῖν τὸν ἀρραβῶνα τοῦ πνεύματος. Θαρροῦντες οὖν πάντοτε καὶ εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου. Διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους. Θαρροῦμεν δὲ καὶ εὐδοκοῦμεν μᾶλλον ἐκδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον» (Β΄ Κορινθίους 5,1-8).

27) Ὡς Ἅγιοι ἀποθνήσκουν μέ πίστιν.

«Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας ἀλλὰ πόρρωθεν αὐτὰς ἰδόντες καὶ ἀσπασάμενοι καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἑβραίους 11,13).

Ἐπίλογος

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἰς τήν γνωστήν διδασκαλίαν περί τῆς μελλούσης κρίσεως μεταξύ τῶν ἄλλων κριτηρίων εἰσόδου εἰς τήν αἰώνιον ζωήν συμπεριέλαβεν καί τό *«ξένος ἤμην καί συνηγάγετέ με»* (Ματθαίου κε′ 35), ὑποδείξας, ὅτι πρέπει νά συμπεριφερώμεθα μετ' ἀγάπης καί φιλανθρωπίας πρός τούς ξένους.

Μέχρι τῆς Δευτέρας καί Ἐνδόξου Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ κατά τήν ἐπιφανῆ ἡμέρα τῆς δόξης Αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία θά συνάγῃ τόν λαόν τοῦ Θεοῦ κατά τόν λόγον

«ἰδοὺ ὄχλος πολὺς ἐνώπιον τοῦ θρόνου, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἑστῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου» (Ἀποκάλυψις ζ′ 9-10).

Ἐκδοτική παραγωγή:
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ΑΒΕΕ
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 - Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.com.gr – e-mail: info@eptalofos.com.gr